

Arrest

nr. 238 404 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn. Sinds 1993 woonde u met uw familie in Punto Fijo Ven in de deelstaat Falcón in Venezuela. U woonde daar samen met uw ouders, broer en tante. U studeerde rechten en daarna volgde u nog ene opleiding handel. Gedurende uw studententijd, met name tussen 2005 en 2009, was u lid van de oppositiepartij Primero Justicia. Uw broer vertrok in juli 2017 naar Buenos Aires, Argentinië omwille van de financiële situatie in Venezuela.

Hij heeft daar ondertussen een status verkregen en werkt er. Uw vader is industrieel ingenieur, uw moeder is pediatre in een openbaar ziekenhuis. Uw beide ouders hebben een job in Venezuela. Uzelf was aan het werk 2019.

In 2012 werd er ingebroken in het huis van u en uw familie en werden verschillende waardevolle zaken gestolen. U verklaart dat de daders onbekende overvallers waren. Hulp van de politie werd ingeroepen maar de daders konden niet gevat worden. De gestolen goederen werden bij een huizenblok verder teruggevonden en werden gerecupereerd. Verder heeft u, noch uw familie verdere problemen gekend: uw vader liet het huis beveiligen. Jullie werden verder nooit meer lastiggevallen.

U verklaart dat de situatie van u en uw familie verslechterde vanaf 2015. Door de dalende levenskwaliteit kon u moeilijk aan voedsel en aan medicijnen geraken. De reden hiervoor, verklaart u, was de algemene situatie in het land. U, noch uw familie, hebben ooit een carnet de la patria gehad omdat dit volgens u niet mogelijk is voor opposanten zoals jullie.

Vanaf 2016 werkte u voor Deme International en reist hiervoor meermaals naar het buitenland, namelijk naar Argentinië en Egypte. De periode dat u in Egypte werkte, liep van februari 2017 tot mei 2018.

In juli 2017 verbleef u in België voor het werk. U volgde een cursus in Oostende van een week en de twee daaropvolgende weken had u vakantie en verbleef u bij een vriendin in Antwerpen. In oktober van datzelfde jaar ging u naar Nederland op vakantie gedurende tien dagen: u kwam er een vriendin bezoeken. U verklaarde dat u, met uitzondering van de vriendinnen die u bezocht in Antwerpen en Nederland, steeds alleen reisde.

Tussen mei 2018 en oktober 2018 was het project in Egypte afgelopen en keerde u terug naar Venezuela. U vond er geen werk meer: werkgevers konden u niet hetzelfde loon betalen als wat u in het buitenland verdiende. Uw loon bij uw recentste werkgever bedroeg tweeduizend dollar per maand.

Gedurende de periode die u niet werkte, leefde u van uw spaargeld. U verklaart dat dit onvoldoende was om een goede levenskwaliteit te hebben en dat er geen professionele opportuniteiten waren voor u.

Indien u zou terugkeren naar Venezuela vreest u dat u niet zal kunnen werken en zal kunnen zorgen voor uzelf en uw familie. Daarnaast meet u dat u en uw familie een doelwit zijn voor criminelen omwille van uw verblijf in het buitenland. Ook haalt u aan dat u nierproblemen hebt en lijdt aan psoriasis.

U reisde per vliegtuig van Venezuela naar België en bekostigde deze reis zelf met uw eigen spaargeld. Ter staving van uw dossier legde u volgende documenten voor: uw paspoort en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betreffende uw lidmaatschap en engagement voor de oppositiepartij Primero Justicia tijdens uw studententijd dient vooreerst opgemerkt dat u na 2009 niet langer een actief lid was (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Tijdens uw onderhoud bij de DVZ verklaarde u dat u geen actief lid was van de partij en dat u nu geen lid meer van bent. U benadrukte dat u niet vertrokken bent omdat u politiek vervolgd werd (vragenlijst DVZ, p. 1).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Er dient immers opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u in geval van terugkeer zal aanzien worden als een opposant van het regime. Naast het feit dat u tijdens het interview bij DVZ verklaart dat u niet gevlucht bent omdat u politiek vervolgd werd (vragenlijst DVZ, p. 1), kan uit uw verdere verklaringen bij het CGVS niet afgeleid worden dat u of uw familie vervolging zouden moeten vrezen om politieke redenen. Het enige wat u van deze aard vermeldt, is dat u geen recht had op een carnet de la patria omdat u lid was van een andere partij en dat u, om een carnet te kunnen verkrijgen, lid moest worden van de regeringspartij. Dit is echter een loutere blote bewering. Bovendien antwoordt u, gevraagd naar uw politieke activiteiten, dat u vanaf het beëindigen van uw studies in 2009 geen lid meer was (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.5). Aan uw werkelijke betrokkenheid bij de Venezolaanse politiek kan trouwens getwijfeld worden aangezien u zegt de naam van de regeringspartij niet te kennen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Ook uw familie zou geen recht hebben gehad op een carnet de la patria. U beweert dat dat was omdat uw vader heeft meegedaan aan een staking in 2002 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) dat is echter eveneens een blote bewering. Vervolgens zegt u plots dat uw moeder dan toch recht zou hebben op het carnet via haar job in een openbaar ziekenhuis maar dat zij dat niet aanvraagt omwille van haar politieke overtuiging (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.13). Hieruit kan worden afgeleid dat het niet hebben van dat carnet een persoonlijke keuze is van uw moeder, eerder dan een discriminerende maatregel omwille van haar politieke overtuiging.

Uw verklaringen bevestigen ook dat uw activiteiten niet van dien aard waren dat u vervolging diende te vrezende. Zo kon uw land verschillende malen verlaten en probleemloos terug binnenkomen met uw eigen paspoort (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7)

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van Primera Justicia tussen 2005 en 2009 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Daarnaast haalt u aan dat u en familie doelwitten zijn voor criminelen vanwege uw verblijf en beroepsactiviteiten in het buitenland (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). U kan dit echter niet hard maken: noch u, noch uw familie werden ooit lastiggevallen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). U verklaart weliswaar dat er in jullie woning werd ingebroken. Dit louter gemeenrechtelijk incident dateert echter van zeven jaar geleden en daarna hebben jullie nooit nog problemen gekend (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12,13). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u en uw familie een doelwit zouden zijn voor criminelen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Na grondige analyse van de elementen in uw dossier en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er in uw geval geen sprake is van ernstige problemen van socio-economische aard. U stelt dat uw familie sedert 2015 moeilijkheden kreeg om rond te komen.

Wanneer werd gevraagd in welke sociale klasse u uw familie plaatst (arme klasse, middenklasse of gegoede klasse) beweert u tot de arme klasse van Venezuela te behoren (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.11).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Ten eerste blijkt tijdens dat u, met uitzondering van één bepaalde periode, steeds gewerkt heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Ten tweede leverde uw meest recente job bij Deme International (2017-2018) een salaris van tweeduizend dollar per maand op (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.6), wat vele malen hoger ligt dan het gemiddelde inkomen in Venezuela (zie info blauwe map). Ten derde zijn uw beide ouders hooggeschoold en aan het werk, wat maakt dat jullie thuis steeds een stabiel inkomen hadden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.7). Ten slotte was het huis waarin u woonde eigendom van de familie en uw ouders hadden ook een eigen wagen ter beschikking. Mocht de situatie van uw familie werkelijk zo precair zijn geweest dat jullie niet meer rondkwamen, konden zowel het huis als de wagen worden verkocht. Dat uw ouders tot op heden nog steeds in hetzelfde huis wonen, weerlegt uw voorgehouden prangende financiële situatie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

U reisde voor uw werk naar Argentinië, Egypte en België. Toen u in juli 2017 in België was, volgde u daar een cursus van één week en had u vervolgens nog twee weken vakantie. Die beweert u te hebben doorgebracht bij een vriendin in Antwerpen. In september van datzelfde jaar bent u naar Nederland gekomen en bracht u tien dagen door bij een vriendin. U zegt niet te hebben rondgereisd in deze periodes. U werd meerdere malen expliciet gevraagd naar eventuele vakanties met of zonder de families, binnen en buiten Venezuela en u bleef steeds bij hetzelfde standpunt (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-10). Na onderzoek door het CGVS is gebleken dat uw verklaringen hieromtrent niet stroken met info gevonden op openbare pagina's op sociale media.

In eerste instantie zegt u dat uw moeder niet over Instagrampagina beschikt maar geconfronteerd met een screenshot van haar profiel (@...) bevestigt u dat het effectief haar profiel is. Op het instagramprofiel @... staan foto's waarop u samen met uw familie te zien bent in Uruguay en Parijs, foto's van u alleen in Brugge en op Tomorrowland (België) en foto's van uw moeder in de VS. Op de Facebookpagina van uw moeder staan bovendien ook foto's van haar in Aruba (zie blauwe map).

Deze feiten staan in schril contrast met uw bewering dat u uw familie tot de arme klasse van Venezuela rekent. Een Venezolaanse familie in de huidige Venezolaanse realiteit, dat zo vaak, zo regelmatig verre reizen kan maken, kan beschouwd worden als welgesteld. Geconfronteerd met de gevonden foto's en gewezen op het feit dat dit niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen, zegt u simpelweg dat u er niet had aan gedacht en dat u er zich niks van herinnert (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.15). Dat u zich helemaal niks kan herinneren van al deze reizen is niet geloofwaardig, zeker omdat hiervan foto's werden gepost op sociale media (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.16). Het lijkt er dus eerder op dat u deze info bewust hebt achtergehouden.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Dit wordt bevestigd wanneer u aanhaalt dat de reden dat u geen werk kan vinden, in Venezuela is omdat werkgevers uw geen gelijkaardig loon zullen kunnen betalen en vreest voor beperkte professionele opportuniteiten (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.9, 17).

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen (nierproblemen en psoriasis) en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde documenten, uw paspoort en uw identiteitskaart, kunnen aan bovenstaande bevindingen niets wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij stelt vooreerst dat waar de verwerende partij stelt dat er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, verzoekende partij uitgebreid uiteengezet heeft wat haar is overkomen en waarom zij niet terug kan keren naar Venezuela en citeert vervolgens haar verklaringen zoals genoteerd in de notities persoonlijk onderhoud CGVS (p. 7, 11, 12). Zij stelt dat zij haar land *“onder meer ontvlucht is omwille van de erbarmelijke situatie in haar land, zoals hierboven uiteengezet en zij volhardt dan ook dat haar leven in gevaar is en dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus”*.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat *“De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd”*. Ter ondersteuning van haar argument citeert verzoekende partij de New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nytimes.com/2017/Q4/22/world/americas/armed-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>).

Verder stelt verzoekende partij dat *“De High Commissioner for Human Rights van de VN schetst in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (stuk 3): (P- 1): The report addresses in particular issues of accountability and access to justice for victims of serious human rights violations and their families. It also documents human rights violations committed by State authorities since August 2017, including the use of excessive force in non-protest related security operations, new instances of arbitrary detentions, torture and ill-treatment, as well as violations of the rights to the highest attainable standard of health and to adequate food. Further, the report documents human rights violations, such as alleged extrajudicial killings, arbitrary detentions, and torture and ill-treatment, committed by State authorities since 2014. Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuw 'Guidance Note' uitgebracht (stuk 4)”* en citeert par. 2, 9 en 10. Zij stelt dat UNHCR *“bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus”*.

Verder stelt verzoekende partij dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand is gelopen en illustreert dit door de volgende persartikelen uit het Laatste Nieuws te citeren: *“Liever oorlog dan eten: Venezuela stap dicht bij militaire escalatie door rellen over humanitaire hulp”*, 25 februari 2019 en *“Uittocht van Venezolaanse militairen en agenten blijft duren: al meer dan 300 overlopers”*, 26 februari 2019.

Zij stelt dat het protest ook in april en mei verder escaleert en citeert het volgende artikel uit Het Laatste Nieuws: "*Protest in Venezuela escaleert: pantserwagen rijdt in op antiregeringsdemonstranten*", 30 april 2019 en stelt, met verwijzing naar een artikel uit Het Laatste Nieuws dat ook meer dan 3,4 miljoen burgers de vlucht namen naar andere landen uit wanhoop.

Verzoekende partij besluit dat *“verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek”*.

Verzoekende partij vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; uiterst subsidiair, de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punt 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij lid was van de oppositiepartij Primero Justicia tijdens haar studententijd (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5) en dat zij deze partij na haar studententijd bleef steunen maar niet meer actief (*idem*). Verzoekende partij verklaart verder uitdrukkelijk dat zij niet vertrokken is uit Venezuela omdat ze politiek vervolgd werd (vragenlijst CGVS, vraag 3), dat ze bij terugkeer de levensomstandigheden in Venezuela vreest (vragenlijst CGVS, vraag 4) en de levenskwaliteit (notities persoonlijk gehoor, p. 11); dat er geen professionele opportuniteiten waren voor haar in Venezuela en dat zij de kans greep om in het buitenland te gaan werken tussen 2016 en 2018.

Wat haar gegronde vrees voor vervolging betreft, beperkt verzoekende partij zich in het verzoekschrift tot een herhaling van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS. Uit de in het verzoekschrift geciteerde passages van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij verklaart dat haar familie het financieel moeilijk begon te krijgen sinds 2015, dat het moeilijk was om medicijnen of voedsel te kopen en dat ze wel geld hadden maar dat er geen voedsel beschikbaar was (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Verder stelt zij dat ze naar het buitenland is gegaan toe ze de kans kreeg om er te gaan werken en dat bij haar terugkeer naar Venezuela bleek dat het geld dat zij verdiend had niets meer waard was; dat zij een laag profiel moest aanhouden omdat ze in het buitenland gewerkt had en een doelwit was (notities, p. 11) en verklaart zij dat hun gezin het slachtoffer is geweest van een gewapende overval thuis (notities, p. 12).

De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als een opposante van het regime beschouwd wordt of zal worden in geval van terugkeer, gelet op het feit dat haar actieve politieke engagement dateert van 2009 en zij zelf verklaart Venezuela niet verlaten te hebben om politieke redenen. Ook maakt zij niet aannemelijk dat haar familieleden om politieke redenen geviséerd zouden worden door het regime. Volgens haar verklaringen werkte haar vader voor een staatsbedrijf in 2002 toen hij meedeed aan een staking en kon hij daarom niet aan een carnet de la patria geraken (notities, p. 13). Haar moeder die als arts werkt in een openbaar ziekenhuis heeft volgens haar verklaringen recht op een carnet de la patria maar weigert zich te laten registreren bij de regeringspartij omdat zij opposant is (notities, p. 13). Voor zover zij om deze redenen geen carnet de la patria zouden kunnen bekomen, stelt de Raad enerzijds vast dat zij geen objectieve informatie aanbrengt om haar bewering te staven en dat het feit dat haar moeder een opposante is, haar niet belet om als kinderarts in een openbaar ziekenhuis te werken sinds 1999 (notities, p. 6) en haar vader om als industrieel ingenieur te werken (notities p. 6). Hieruit blijkt niet dat verzoeksters familie politiek actief zou zijn of geviséerd zou worden door het regime omwille van hun politieke overtuigingen, noch kan verzoekende partij omwille van de positie of activiteiten van haar familieleden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Verder maakt verzoekende partij enkel gewag van de economische moeilijkheden die haar familie ondervindt en de economische redenen die haar er hebben toe aangezet om Venezuela te verlaten en ook haar enige bekommernis lijkt te zijn in geval van terugkeer. De Raad kan verder in haar verklaringen ook geen andere elementen identificeren waaruit een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie zou blijken. Dat haar familie het slachtoffer was van een gewapende overval in 2012 wordt in de bestreden beslissing niet betwist maar de Raad stelt vast dat het een gemeenrechtelijk feit betreft dat geen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en dat na dit incident, volgens haar verklaringen, haar familie niet meer werd lastiggevallen en haar vader het huis liet beveiligen (notities, p. 13). Ook waar verzoekende partij beweert dat zij en haar familie een doelwit zijn voor criminelen vanwege haar verblijf en beroepsactiviteiten in het buitenland, stelt de Raad vast dat dit bij een loutere bewering blijft die niet verder wordt ondersteund door objectieve bronnen; dat ook uit haar eigen verklaringen niet blijkt dat zij na haar vele buitenlandse reizen in Venezuela het mikpunt werd van criminelen en dat, voor zover dit het geval zou zijn, het om gemeenrechtelijke criminaliteit zou gaan waarvan zij niet aantoonde dat deze verband zou houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie.

Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie zoals geciteerd in de bestreden beslissing en opgenomen in het administratief dossier dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft.

De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad stelt vast dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar kan de bestreden beslissing bijtreden waar zij stelt dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekende partij toont dit ook niet aan. Aangezien verzoekende partij verklaart dat zij lid was van Primero Justicia tussen 2005 en 2009 tijdens haar studententijd en daarna niet meer actief was voor deze partij en niet vervolgd werd omwille van dit lidmaatschap en ook niet om politieke redenen het land heeft verlaten, blijkt hieruit dat zij geen dusdanig politiek profiel heeft waardoor zij, in geval van terugkeer, in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou staan. De Raad stelt vast dat de motieven in de bestreden beslissing pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoekende partij deze niet weerlegt door in het verzoekschrift zich te beperken tot het louter herhalen van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het volharden in het feit dat haar leven in gevaar is.

De door verzoekende partij neergelegde documenten, met name haar paspoort, een kopie van haar identiteitskaart en haar rijbewijs, werpen geen ander licht op de bovenstaande vaststellingen, nu zij enkel haar identiteit en nationaliteit betreffen, die niet ter discussie staat.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in hoofde van verzoekster.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekende partij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker', betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade "hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst" (HvJ, *M'bodj*, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekster en het heeft volgens het Hof ook betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoekende partij geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissing en in het administratief dossier (OHCHR, "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela" van juni 2018, Amnesty International, "Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela" van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in "COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019).

Voor zover verzoekende partij ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat de "de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan genegeerd worden", dat "de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij"; dat de "UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen

afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst”, en dat “de situatie er compleet uit de hand is gelopen” en dat “het protest blijft ook in april en mei verder escaleren”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Waar verzoekende partij zich beroept op medische problemen, wijst de Raad er op dat in het hoger geciteerde arrest *Mbodj*, het HvJ oordeelde dat *“artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus [moet] worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd”* (HvJ, *Mbodj*, punt 41). Daaruit volgt dat het gebrek aan medische verzorging, dat niet opzettelijk aan een verzoekster om internationale bescherming wordt geweigerd, niet onder de gronden voor internationale bescherming zoals gedefinieerd in de Kwalificatierichtlijn valt. Verder wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Daaruit volgt dat het gebrek aan medische verzorging in Venezuela als dusdanig geen grond is voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, b van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet, noch wordt door verzoekende partij aangevoerd in het verzoekschrift, dat zij omwille van haar lidmaatschap van AD of om andere redenen die betrekking hebben op haar individuele omstandigheden opzettelijk medische hulp zal worden geweigerd. Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, dient zij zich dus te richten tot de procedure neergelegd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Uit haar verklaringen blijkt dat haar ouders verschillende reizen maakten, onder meer in de Verenigde Staten (notities, p. 10), dat haar vader als ingenieur werkt en haar moeder als kinderarts (notities, p. 6) en dat zij nog steeds in Venezuela wonen (notities, p. 6). Verder stelt de bestreden beslissing het volgende met betrekking tot haar financiële en familiale situatie: *“Na grondige analyse van de elementen in uw dossier en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er in uw geval geen sprake is van ernstige problemen van socio-economische aard. U stelt dat uw familie sedert 2015 moeilijkheden kreeg om rond te komen. Wanneer werd gevraagd in welke sociale klasse u uw familie plaatst (arme klasse, middenklasse of gegoede klasse) beweert u tot de arme klasse van Venezuela te behoren (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.11). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Ten eerste blijkt tijdens dat u, met uitzondering van één bepaalde periode, steeds gewerkt heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Ten tweede leverde uw meest recente job bij Deme International (2017-2018) een salaris van tweeduizend dollar per maand op (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.6), wat vele malen hoger ligt dan het gemiddelde inkomen in Venezuela (zie info blauwe map). Ten derde zijn uw beide ouders hooggeschoold en aan het werk, wat maakt dat jullie thuis steeds een stabiel inkomen hadden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.7). Ten slotte was het huis waarin u woonde eigendom van de familie en uw ouders hadden ook een eigen wagen ter beschikking. Mocht de situatie van uw familie werkelijk zo precair zijn geweest dat jullie niet meer rondkwamen, konden zowel het huis als de wagen worden verkocht. Dat uw ouders tot op heden nog steeds in hetzelfde huis wonen, weerlegt uw voorgehouden prangende financiële situatie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). U reisde voor uw werk naar Argentinië, Egypte en België. Toen u in juli 2017 in België was, volgde u daar een cursus van één week en had u vervolgens nog twee weken vakantie. Die beweert u te hebben doorgebracht bij een vriendin in Antwerpen. In september van datzelfde jaar bent u naar Nederland gekomen en bracht u tien dagen door bij een vriendin.*

U zegt niet te hebben rondgereisd in deze periodes. U werd meerdere malen expliciet gevraagd naar eventuele vakanties met of zonder de families, binnen en buiten Venezuela en u bleef steeds bij hetzelfde standpunt (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-10). Na onderzoek door het CGVS is gebleken dat uw verklaringen hieromtrent niet stroken met info gevonden op openbare pagina's op sociale media. In eerste instantie zegt u dat uw moeder niet over Instagrampagina beschikt maar geconfronteerd met een screenshot van haar profiel (@...) bevestigt u dat het effectief haar profiel is. Op het instagramprofiel @... staan foto's waarop u samen met uw familie te zien bent in Uruguay en Parijs, foto's van u alleen in Brugge en op Tomorrowland (België) en foto's van uw moeder in de VS. Op de Facebookpagina van uw moeder staan bovendien ook foto's van haar in Aruba (zie blauwe map). Deze feiten staan in schril contrast met uw bewering dat u uw familie tot de arme klasse van Venezuela rekent. Een Venezolaanse familie in de huidige Venezolaanse realiteit, dat zo vaak, zo regelmatig verre reizen kan maken, kan beschouwd worden als welgesteld. Geconfronteerd met de gevonden foto's en gewezen op het feit dat dit niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen, zegt u simpelweg dat u er niet had aan gedacht en dat u er zich niks van herinnert (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.15). Dat u zich helemaal niks kan herinneren van al deze reizen is niet geloofwaardig, zeker omdat hiervan foto's werden gepost op sociale media (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.16). Het lijkt er dus eerder op dat u deze info bewust hebt achtergehouden. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Dit wordt bevestigd wanneer u aanhaalt dat de reden dat u geen werk kan vinden, in Venezuela is omdat werkgevers uw geen gelijkaardig loon zullen kunnen betalen en vreest voor beperkte professionele opportuniteiten (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.9, 17)."

De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en een correcte weergave zijn van de gestelde vragen en verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS. De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze vaststellingen niet betwist maar zich in het verzoekschrift beperkt tot het citeren van het OHCHR rapport van juni 2018, een artikel uit de New York Times, de Guidance Note van UNHCR van mei 2019; 3 kranten artikelen uit het Laatste Nieuws en de COI Focus, waaruit blijkt dat er geweld heerst in Venezuela, dat er protesten hebben plaatsgevonden en dat ook op humanitair vlak de situatie achteruit gaat. De Raad kan hier volstaan met de vaststelling dat algemene verwijzingen naar landeninformatie zonder deze te betrekken op verzoeksters individuele situatie niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Venezuela, een reëel risico zou lopen om onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de geciteerde rechtspraak omwille van haar financiële en economische omstandigheden. Uit haar hoger geciteerde verklaringen blijkt dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen; geschoold is en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zal zijn in haar elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit een bijzonder kwetsbaarheid blijkt en waardoor zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekende partij geciteerde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekende partij betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekende partij dit niet aan.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat “[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: “Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)”. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie geciteerd in de bestreden beslissing, gevoegd bij het administratief dossier en geciteerd in het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekende partij toont dit ook niet aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET